

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете Мария Андонова от БНТ

Животът и колелото много си приличат. Подкараш ли веднъж, не искаш да слезеш.

Това е лично мое мнение.

Научих се да чета на ум и да карам колело в един и същи ден - 14 юли 1984 година. Майка ми ме изпрати да купя захар. Приготвяше бадемовата торта по случай рождения си ден. Наредих се на опашката в единствената квартална бакалия. Докато чаках зачетох лозунгите в магазина. Не бяха впечатляващи като като безсмъртната сентенция: Всяко яйце - бомба, всяка кокошка - летяща крепост срещу агресорите!, и не съм ги запомнила. Пред мен чакаше реда си най-възрастната жена на света. Изглеждаше поне на сто години. Мисля, че усети погледа ми, защото се обърна:

- Как се казваш, баба? Възрастните дами обичат да задават този въпрос. Сякаш искат да научат името на всяко дете, изпречило се на пътя им.

Отговорих отработено, с дикцията на добре възпитано 7-годишно момиченце:

- Ралица Куберова.

А тя сбърчи вежди в недоумение и попита:

- Как, как, Раница Куфарова ли?

Опашката прихна, а аз в отговор засричах:

- Ра-ли-ца Ку-бе-ро-ва.

До ден днешен ми се налага да повтарям бащиното си име.

Разказах историята на майка ми и подobaващо се посмяхме. После с гордост съобщих:

- Днес прочетох 20 страници на ум и ми остават само още две, за да завърша "Карлсон, който живее на покрива". Първата самостоятелно прочетена книга беше подаръкът ми за нея, както и цената на новото ми колело.

Майка ми се усмихна широко и рече:

- Ела с мен.

Слязохме в мазето и там видях своята най-съкровена мечта. Облегнато на стената, съвършено невъзмутимо стоеше чисто ново Балканче. Оранжево! Който е бленувал Балканче, знае - сърцето ми прескочи удар. Метнах се на врата на майка ми, обсипвайки я с хиляди благодарности.

А тя само каза:

- Мислех да ти го подаря за 15-ти септември, но ми се струва, че днешният ден е идеален да се научиш да караш колело на две гуми.

Така и стана. Нужни ми бяха десетина минути и вече кръстосвах улиците. Бях най-щастливото хлапе в квартала. Всъщност единственото по време на лятната ваканция. Децата прекарваха летата при бабите си или на село, което в повечето случаи беше едно и също. Аз, като дете на кореняци софийнци, живеях с баба си и нямаше къде да ме изпратят. Помня София от времето, когато по вътрешните улички рядко минаваха автомобили. Можеше по цял ден да седя на тротоара пред блока и да не видя кола. Бяха години, в които да караш велосипед беше много лесно. Тъй като не посещавах детска градина, разполагах с редица привилегии: не ядях нишестени кремчета и мляко с ориз, не си слагах филии с лютеница по джобовете не престилката, изобщо не носех престилка, не спях следобед и разполагах с цялото време на света. Което означаваше много четене и много каране на колело. Аз и Балканчето изкарахме заедно седем щастливи години. Веднъж не успях да взема стълбите пред училище и се размазах жестоко. Велосипедът се разхвърча на съставните си части. Повече от верния ми другар колело не ставаше. Скоро след този случай останах без велосипед, без майка и без много други неща. Парите не стигаха дори за най-необходимото. Магазините стояха празни. Ставах в 5 часа сутринта, за да мога да купя литър прясно мляко за по-малкия ми брат. Имаше режим на тока. Докато четях и пишех домашните си на свещи, мечтаех за вятъра в косите, за свободата да карам без ръце, за свободата да карам.

Няколко години по-късно ситуацията се нормализира и за малкото ни семейство настанаха по-добри времена. Работата на баща ми вървеше отлично. На есен брат ми тръгваше на училище. Аз завърших 11-ти клас с 6.00. Готвех се да кандидаствам българска филология, първо и единствено желание, в Софийския. Не си спомням датата на изпита, помня темата. Падна се Талев: Родът, личността и историята в романа Железния Светилник. 48% от кандидатстващите изкараха Слаб (2). Отидох на

стената на плача с новото си колело. Беше ми свито под лъжичката. Открих името си в списъците с треперещ пръст. Срещу него пишеше - Много добър (5). Баща ми не вярваше, че ще вляза. Аз също. Не ходех на частни уроци по български език и литература, нито на курсове. Прекарвах повече време навън с колелото, отколкото въщи с темите.

Съзнанието ми е съхранило всеки момент от безкрайно дългия и паметен ден, в който получих първия истински маунтин байк - 10 юли 1994 г.

- Господ беше българин.

Сутринта баща ми ме събуди с думите:

- Ставай, излизаме!

Нямах идея къде отиваме, но усещах, че предстои нещо хубаво. Помня, че през целия път почти не разговаряхме. Той не беше от приказливите. Така и не ме уведоми за намеренията си. И аз не попитах. Не исках да развалям момента. Баща ми ме заведе в ЦУМ, на последния етаж имаше спортен магазин.

- Избирай! – каза Кубер.

Аз очудено запелтечих:

- Даааа.... избирамммм... какво?

А той:

- Колело, какво друго! Имаш ски и ракета.

След злополучната година, в която майка ми почина, скоро след инцидента с Балканчето, престанах да давам глас на желанията си, но баща ми винаги ги отгатваше.

И така, излязох от магазина с чисто нов планински бегач, марка Castello и моментално отпраших. Карах часове наред. Обиколих София няколко пъти. Стигнах до Бистрица, оттам се спуснах по панорамния път, който минава между Симеоново, Драгалевци и Бояна. Междувременно Германия падна от България с един гол разлика и Господ пак стана българин. Чичо ми е немец. Обади се въщи сърдит като малко дете и през сълзи каза:

- Не мога да повярвам, че ни победихте. Никой тук не може да повярва. Стискам палци да спечелите Първенство. Заслужавате го.

В 9 часа вечерта, тотално разбита, с треперещи крака, изцапани с грес и парене в задните части финиширах на Кравай, за да се видя с този-онзи. Изглеждах плачевно, не успях да сложа степенката добре и колелото се сгромоляса. От съседната маса се чу дебелашки смях. Възедър рокер ме гледаше самодоволно и се забавляваше с жалкия ми

вид. Поразих го с едно изречение, все пак бях брутална в езика си блондинка:

- Ако и ти беше прекарал 9 часа между краката ми, и ти щеше да припаднеш.

Онзи оглухонемя, а другарите му по бира се повеселиха за негова сметка.

После с приятели, познати и още повече непознати, отпразнувахаме победата по улиците на София. Тогава гледах повечето мачове от Световното. А като типична жена, дори не харесвах футбол. Тогава всеки харесваше футбола. Знаеше се, победим ли – излизаме навън, без предварителна уговорка, независимо от възраст, пол и отборна принадлежност. Часове наред обикаляхме. Нямахме нищо по-зареждащо от еуфорията на тълпата.

Някъде в малките часове на утрото, преди да се развидели, когато е най-тъмно, яхнах моето Кастело на път за вкъщи. По алеята от Лагера до входа на блока ни пред Балкантон ме гони глутница кучета. За информация, разстоянието е 3 и отгоре трамвайни спирки или около 15 минути ходене пеша. Само Стивън Кинг може да опише гледката подобаващо. Аз не се наемам. Не знам как след целия този ден намерих сили да се изплъзна невредима. Затръшнах входната врата точно под носа на едно от разбеснелите се псета. Оттогава не карам по тъмно. Признавам си.

Пазя в себе си на винаги достъпно място духа на онова феноменално лято - новото ми колело и вятъра в косите, Световното, веселите тълпи и култовата фраза - Господ е българин! От тогава изминаха точно 20 години. И пак е юли. Отново има Световно. И Господ пак е българин - вчера на Уимбълдън Григор Димитров детронира Анди Мъри с 3 към 1. Английският двор беше в прединфарктно състояние. Ще запомня лицето на Кейт Мидилтън. Нашето момче е страхотно! Дори да не спечели Уимбълдън е герой.

На есен дъщеря ми ще бъде първи клас. Почти може да чете. Днес ѝ подарихме първото колело на две гуми, без помощни колела. Отне ѝ по-малко от 10 минути да са научи да кара. Отначало колебливо, а после все по-целестремено.

Не съм карала от години, откакто счупих старото Кастело. Време е за нов велосипед.

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!